

Ра інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 14 (514)

П'ЯТНИЦЯ, 11 червня 1993 року.

Телефон редакції:
22-68.

ІНТЕРВ'Ю ПЕРЕД КАНІКУЛАМИ З ГОЛОВОЮ ПРОФКОМУ В. І. КОВАЛЬЧУКОМ.

— І в кращі і в гірші часи липень - серпень завжди асоціювалися з відпочинком. Що ж буде цього року? Враховуючи те, що вартість путівки зросла в тисячу і більше разів, а кошти на їх придбання на стільки, як зарплата?

— Планову кількість путівок на літо профком має. Слідкуйте за оголошеннями в корпусах. Правда, профком вирішив цього року попередньо не оплачувати туристичних путівок на відпочинок, спрямувавши кошти насамперед на лікувальні та дитячі путівки. Якщо ж діла в державі підуть не найгіршим чином, то згодом ми зуміємо компенсувати більшу частину затрат і на туристичні та відпочинкові путівки, придбані власним коштом (для цього достатньо буде перед'явити квитанцію про оплату і корінець путівки та заяву до профкому).

Кому потрібне лікування і хто хоче, щоб відпочили в таборах діти — подавайте заяви. Маємо надію, що забезпечимо всіх. До речі, тут теж путівку можна придбати за власні кошти і якщо за медичними показниками вона вам потрібна й за останні три роки ви не користувалися пільговими путівками, то по пред'явленню квитанції і корінця ми зможемо частково відшкодувати ваші затрати.

— А як же буде з традиційними нашими формами відпочинку?

— Дитячий табір при клубі, що полюбився нашим співробітникам, а особливо їхнім дітям, вже функціонує з 1 червня. Виручив спонсор, керівник малого підприємства з Могилева - Подільського Михайло Якович Глуз (його син навчається в ВПІ), подарувавши вузові 200 тисяч карбованців з прибутків своєї фірми. Є також домовленість про фінансування табору обкомом профспілки за рахунок коштів соцстраху. Допомогатиме, як завжди, і профспілка інституту.

Функціонує в червні і санаторій - профілакторій. Небезпека його закриття з-за відсутності коштів покищо відсутня.

Про Степашки! Назвати ціну путівки на липень сьогодні міг би хібащо Павло Глоба та ще господар. Керівництво вузу і профком зійшлися на тому, що більше 15 тисяч працівники оплачувати не повинні, але для цього треба знайти 25, а може, й більше мільйонів карбованців. Може, числені малі підприємства, де наші люди відіграють не останню роль, візьмуть приклад з добродія М. Я. Глуза?

Особливо важливо оздоровити наших дітей у таборах відпочинку, в тому числі, спеціалізованих. Уже в червні їхня вартість досягла 50 і більше тисяч карбованців за путівку, але батьки можуть не хвилюватися — вони платитимуть 10 процентів вартості. Постановою Кабінету Міністрів оплата цих путівок компенсується з коштів соціального страхування. За тією ж Постановою у фінансуванні повинні взяти участь і місцеві бюджети, підприємства та організації. Правда, наша віницька влада досі не надіслала навіть розпорядження про порядок організації дитячого відпочинку. Сподіваємось проте, що усе влаштується. А поки що різницю між вартістю путівки і компенсацією соцстраху оплачує профком.

До речі, у вересні ми будемо подавати заявку на планові лікувальні путівки на 1994 рік. Кому це лікування потрібне, подавайте до профкому заяви і медичні довідки.

Діти, які не мають коштів на лікування, можуть отримати путівку за рахунок коштів соцстраху. Допомогатиме, як завжди, і профспілка інституту.

ГОСТІ

В нашому інституті побувала одна з найпопулярніших зірок української радіожурналістики Сусанна Іванівна Каракоз (на знімку вгорі крайня ліворуч). В культурно-художньому центрі, в приватній школі «Аист», котра «дислокується» в корпусі енергетичного факультету, розмовляла з людьми, записувала розмови на магнітну стрічку, готуючи передачі на теми виховання — Сусанна Іванівна чудовий спеціаліст з проблем педагогіки.

Отже, слухайте програми Українського радіо — розповідь про наш інститут не забариться.

* * *

Тамара Іванівна Коновалюк!

Ім'я це уже записане в історію Вінницького політехнічного інституту. Власне й записувати не треба. Досить провідати картинку галерею Федора Зотиківна Коновалюка, яку по смерті художника Тамара Іванівна

безкоштовно передала інституту. Це неоціненне духовне багатство, безумовно, прислужиться у вихованні багатьох молодих людей. Однак треба мати воїстину безкорисливу душу, щоб, живучи в умовах виняткової скромності (Тамара Іванівна одержує мізерну пенсію), рішуче відмовити послужливим менеджерам, котрі не раз спокушали вигідними доладами на теми виховання. Схилюмо ж голову перед святою жертваністю таких людей!

Інститут вдячний Тамарі Іванівні за коштовний дарунок. Перебуваючи на сесіях Верховної Ради часто провідує її кийську квартиру Б. І. Мокін, не забуває наше керівництво привітати її з днем народження, святками, а позаминулого тижня привозили Тамару Іванівну до Вінниці погостювати в меморіалі Федора Зотиківна, подивитися, як шануємо його пам'ять. Тут ми її й сфотографували.

Фото С. Лісового.

В Англію — на інженерну практику

Це в нашому інституті, мабуть, перший факт такого роду — студент IV курсу факультету автоматики Максим Грудін поїхав на літній триместр (тобто, на практичні студентські заняття) в університет Джона Мурса міста Ліверпуля (Великобританія).

Певна річ, одразу виникає запитання: «Як, за які заслуги і гроші?»

Батько студента А. А. Грудін, котрий працює в нашому інституті старшим викладачем кафедри конструювання і виробництва радіоапаратури, розповідає, що Максим пройшов спеціальний конкурс українсько-американського фонду відродження, отримав, так званий, гранд, а з ним і відповідні спонсорські кошти. З 12 травня він уже в Ліверпулі, працює над курсовою роботою.

Чи кожен може потрапити на таку практику?

Мабуть, ні. Насамперед — треба блискуче вчитися. Максим Грудін поїхав на літній триместр (тобто, на практичні студентські заняття) в університет Джона Мурса міста Ліверпуля (Великобританія).

Певна річ, одразу виникає запитання: «Як, за які заслуги і гроші?»

Батько студента А. А. Грудін, котрий працює в нашому інституті старшим викладачем кафедри конструювання і виробництва радіоапаратури, розповідає, що Максим пройшов спеціальний конкурс українсько-американського фонду відродження, отримав, так званий, гранд, а з ним і відповідні спонсорські кошти. З 12 травня він уже в Ліверпулі, працює над курсовою роботою.

Отже, наполеглива праця з молодих літ — це та «чарівна паличка», яка не підводить ніколи.

Ю. А. КАРПОВ — ЧЛЕН НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ АКАДЕМІЇ НАУК

Це повідомлення надійшло щойно зі Сполучених Штатів Америки. Професор ВПІ, доктор технічних наук Юхим Авдійович Карпов обраний членом Нью-Йоркської Академії Наук. Ця одна з найстаріших у світі наукових інституцій заснована у 1817 році. Її членами були такі видатні постаті, як То-

мас Джеферсон, Чарлз Дарвін.

Юхима Авдійовича повідомляють, що його реєстраційний номер в Академії — 339639. Приємний факт. З чим ми від усього серця й поздоровляємо шанованого в нашому вузі професора!

Хотілося б тільки одного — аби Юхим Авдійович виявився добрим на початок.

Книга О. Ротштейна

Ця книга, як і багато інших в нинішні часи, трохи припізнілася — мала вийти ще минулої весни (бракувало то паперу, то грошей), а вийшла тільки наприкінці нинішньої. Називається вона «Проектування бездефектних людино-машинних технологій». Випущена Київським видавництвом «Техніка».

Автори — інститутський професор, доктор технічних наук О. П. Ротштейн і директор «Інфракона», кандидат технічних наук П. Д. Кузнецов. Отже, безперечна співдружність наукової і виробничої думки. Недарма саме видання назване «виробничо-практичним».

Застосування пропонованих у книзі моделей і алгоритмів ілюструється на прикладі підприємства з виробництва дисплеїв. Розглядаються детально методологічні принципи, математичні моделі і формалізовані методи аналізу і синтезу проєктованих людино-машинних технологічних процесів, як алгоритмів трудової діяльності.

Книга розрахована на інженерно-технічних працівників, зайнятих проектуванням і експлуатацією організаційно-технологічних та інформаційних людино-машинних систем. Може бути корисною для аспірантів і студентів вузів.

Ще одна спецрада

Експертна рада Вищої Атестаційної Комісії України прийняла рішення про створення в нашому інституті ще однієї спецради з присвоєння наукових звань спеціальністю «Радіовимірю-

вання». Це, між іншим, визнання того факту, що Вінниця в державі є одним з головних центрів радіотехніки і радіоелектроніки. В інституті ж це буде четверта спецрада з присвоєння докторських звань.

Знову про „Вісник ВПІ“

На вчорній раді 28 травня зачитано ректорський наказ, за яким цей вісник стає фактом реального існування. Створено редколегію в складі 27-ми чоловік, котрі відповідатимуть за 10 напрямків наукових публікацій.

Створено технічну редакцію журналу, якою керуватиме відповідальний секретар доцент кафедри ЕСМЕС, кандидат технічних наук Станіслав Олексійович Безверхий. У складі редакції — технічний редактор комп'ютерної друкарні, інженер 1-ї категорії з обслуговування комп'ютерних засобів друкування і технік 1-ї категорії. Редактором журналу буде Б. І. Мокін, заступником з оргроботи — С. В. Юхимчук, заступником з питань технічного забезпечення С. Л. Яблучников.

На придбання комп'ютерної друкарні виділено 10 тисяч американських доларів.

Обсяг журналу, як уже повідомлялось, 10 друкованих аркушів. Виходитиме він раз на квартал українською мовою тиражем у 500 примірників. Ректорським наказом передбачено розміри наукових статей: оглядової — узагальнюючого плану — 16 сторінок стандартного друку; проблемного характеру — 11 сторінок; з вирішенням конкретного наукового завдання — 7 сторінок; коротке повідомлення про досягнутий результат — 3 сторінки.

Перший номер «Вісника ВПІ» планується випустити у четвертому кварталі року, що буде своєрідним подарунком до 20-тиліття інституту, який став Вінницьким політехнічним 1 січня 1973-го року.

3 приводу гуманізації

Наказом ректора в інституті створена наукова рада з проблем гуманізації і гуманітаризації технічної освіти. Це, часто вживане, словосполучення, здається, уже зносилося, мов старе простирадло. Що нового скажеш?

Тим часом, з'ясувалось, що старе словосполучення треба наповнювати абсолютним новим змістом. Коли голова щойно народженої ради Т. Б. Буяльська і секретар Л. П. Громова скликали перше засідання, довелося починати з нуля. Це до певної міри пояснюється ще й тим, що не готували традиційної «криби», тсбто, положень, до якої яких можна було б вести конкретну розмову.

Вирішили нікому нічого не нав'язувати — хай усе починається з чистого листа, хай кожен виступить з власним баченням проблеми або просто виговориться на задану тему.

Гостро критикований нами впродовж 10 років капіталістичний світ, давно визначився з кількостями гуманітарних наук в технічному вузі. Це, як правило, 40 або й більше відсотків, і така арифметика не робить інженера технічним слабком. Вона плекає інтелектуала, ерудита з серцем і душею, який глибоко переконаний, що інженерна професія існує для того, щоб творити техніку, але техніка — не головне, головне — людина, який ця техніка має служити.

Відмічалось, що цей, дуже істотний, постулат, ніколи не був популярним в російській, а потім — радянській імперії. Там в центр уваги виносилися імперативи державності, а не людські інтереси. Тільки на словах сповідувались милосердя, висока духовність, навіть терміни «філантропія» «благодійництво», «паціфізм» — ці найвищі виміри інтелігентності, в нашому словнику були лайливими. Визнаємо, що це не по-людськи.

А як же повинно бути по-людськи?

Зразу всього не досягнеш. Треба поступово братись за душу студента, а ще перед тим, може, й за викладача. Якщо викладач кричить, то прищеплює думку, що це норма поведінки; якщо звертається до кожного на «ти» — культивує безкультур'я. Який вихованець — такий і вихованець. Хтось жартома запропонував навіть декретувати обов'язкову викладацьку уніформу. Галстук, мовляв, теж відіграє певну роль — дисциплінує.

Ні в кого не викликає заперечення те, що людина мусить бути мірою всіх речей. Ось тільки — що має бути мірою людини? Іншими словами: хоч ми і позбулися комуністичної ідеології, але ідеологія потрібна, щоб не сповідувати безілюзії, пробуджувати, робити діяльними якості добра й милосердя.

Гуманізацію, як ідею, не відхиляє ніхто, але поки-що нема шляхів, напрямків, заходів для її реалізації.

Цікаві думки висловив доцент С. О. Безверхий, який запропонував запровадити не кураторів студентських груп, а систему менторства, себто, духовного наставництва краших із краших. Прототипом особи ментора міг би слугувати наш великий Г. Скворода.

С. О. Безверхому належить також ідея студентського руху під назвою «Довкілля». Ця програма, до певної міри — аналог студентського самоуправління тільки значно ширшого діапазону.

Отже, розмова носила загальний характер, але вона не була порожньою. Користь її уже в тому, що вона відбулася. І це наштовхує на думку, що, можливо, гуманізації й гуманітаризації потрібен власний дискусійний клуб, де б проходили апробацію свіжі думки та ідеї.

Наступне засідання ради, з уже предметнішим порядком денним, відбудеться 29 червня.

На Тарасову могилу

Як писала Інститутська газета у березні, щорічні відзначення шевченківського свята набили оскому традиційною невинадливістю, повторенням давно відомих істин, читанням нудних доповідей. Цього разу, щоб уникнути стандартів, пробували просто розповідати про те, що для кого в житті означав і означає Великий Ковзар.

Вийшло, кажуть, цікаво, а далі мало бути ще цікавіше. Вирішили 4 рази на рік влаштовувати шевченківські читання під умовною назвою «Від Тараса Шевченка до Ліни Костенко», щоб широко знайомити студентів з усією палітрою української поезії. Одним з центральних захо-

дів цього циклу мала стати поїздка до Канева в день перепоховання поета на Чернечій горі: якщо інші народи намагаються мати свою святую Мекку, то чому б не мати її і нам? Під такі наміри відділ постачання обіцяв навіть не пожаліти бензину і спорядити спеціального автобуса.

Слово з ділом не розійшлося. Правда, поїхали не в день перепоховання (тоді там був такий здвиг народу, що нічого й не побачили б), а минулої суботи, себто, 5-го червня. Поїздка вийшла пам'ятною. Якщо Степан Лісовому вдалося знімки, то до наступного номера ми підготуємо про це спеціальний фоторепортаж.

Пам'яті Сергія Громова

Він був випускником машинобудівного факультету і його взяли до армії вже по закінченні інституту. Восени 1979-го року.

Спершу служив у Тульчині. 23 лютого мати послала йому вітання з Днем Армії, а звідти надійшов лист, написаний чужою рукою: «Не лякайтесь. Вашого сина переведено в розпорядження Туркестанського військового округу».

Сім'я не дуже й налякалась. Служба є служба. В Туркестан, то й в Туркестан. Так, значить, треба.

Потім Сергій писав з Афганістану — споруджували там якісь об'єкти, аеродром. А тут ще приїхав у відпустку товариш з його батареї і геть заспокоїв. Служба, мовляв, не страшна. Бувають прикраси, але з вини самих солдат — десь відлучиться необережно, натрапить на

якусь банду і може загинути. Сергій просив передати приятелем мила, лез для гоління, фотоапарата. Готували йому гостинця з великою радістю, не підозрюючи, що адресат його вже не одержить.

Сергій загинув у першому ж бою 1-го червня 1980 року. Йому випала ще одна сумна першість — бути першою з Вінницької жертвою Афганістану.

Приїхали до матері двоє у військовій формі.

— В армії у вас є син?

— Є. Служить в Афганістані.

— Будьте мужньо! Ми принесли сумну звістку — він загинув смертю героя.

Це було 5-го червня. Ждали добу — не везуть. Кидалися до вікна на шум кожної машини. Жевріла бланкетка, як гнотик, надія: «А, може, й не приїдуть? Може — помилка? Може, його сплутали з кимось іншим?»

Але 7-го числа привезли цинкову труну. А це ж поблизу хімізаводу, в робітничому районі, де один одного знає, як у селі. Народу набилось — не протовпитись.

Громова й не знали, що з цього приводу було спеціальне засідання в обкомі

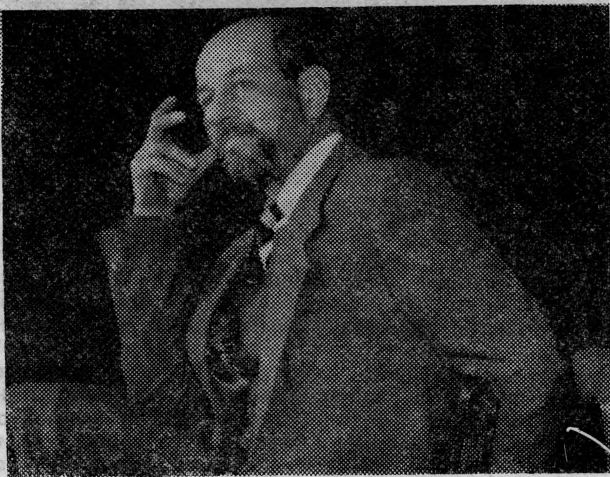
партії — як зробити так, щоб не було небажаного для начальства розголосу, щоб не говорили про війну, не кляли його гостинця з великою радістю, не підозрюючи, що адресат його вже не одержить.

Спеціально привезли не зранку, а о першій годині дня. Щоб не встигло розійтись по Вінниці, щоб не сплилося усе місто? Хороши наказано було о четвертій.

Труна мала віконечко, яке дуже хотілося роздушити, щоб хоч доторкнутись до Сергія востаннє. Але не дозволили. Втім, вони й так його впізнали, їхні надії на помилку виявились марними.

Тепер вони, часом, думають: «Краще б не впізнали, краще б зосталась у серці крихітка надії на те, що то не він, що він десь є, що він у полоні. І не дома, але живий».

Уже тринадцять років першого червня сходяться друзі (Сергія любили — він був прекрасною людиною), ви-п'ють по чарці, погомонять, поплачуть. І все. У пам'яті нема сили піднімати з могил, але вона вміє воскрешати і матері від цього на краплину, на хвилину легше.

Якось Т. Б. Буяльська обмовилась, що у них на кафедрі історії й теорії культури, на КХЦ — талант на таланті. І це правда. Не будемо говорити про викладачів, науковців, скажемо декілька слів про Юрія Миколайовича Потєєва, котрий тримає на своїх плечах організаційну, господарську і технічну сторону культурно-художнього центру. Незмінно витриманий, чуйний і делікатний, цей відставний підполковник став у колективі своєрідним каталізатором м'якого «клімату» і задушевності, уважливості і доброти. Такого таланту людяності не навчать ні академії, ні інститути. З ним треба народитись. А це означає — народитися з великою душею, котра б приймала у себе всі радощі й болі, як власні, котра б не сортувала світ на «моє» і «своє», роботу — на «чисту» і «чорну», поведінку — «для дому» і «для колективу».

То ж і не дивно, що заступник директора КХЦ з однаковим сумлінням дбає і про картинну галерею і про класну дошку, що в нього нема окремого ставлення до прибиральниці і професора. Завидна педагогічність — виховувати собою і своєю поведінкою.

А ще в Юрія Миколайовича — безмежна любов до мистецтва. Може, це і робить його душу такою красивою?

Щойно йому виповнилось 50. Редакція кається — припізналися ми з цими словами. Дорога ложка до обіду. І все-таки, хоча і з запізненням, але прийміть, любий Юрію Миколайовичу, найкращі наші побажання.

Нове дихання МАН

Мала Академія Наук, створена при нашому інституті більше десяти років тому, має на своєму рахунок багато добрих справ. Найголовніше — вона дала істотний приплив творчих сил Вінницькому політехіві.

Правда, останніми роками діяльність Малої Академії дещо підупала. Це зв'язано, насамперед, з відсутністю чітких планів і належного керівництва. Вчена рада обрала новим президентом Академії професора Володимира Степановича Осадчука, котрий був одним з перших її організаторів.

ХУДОЖНІ МІНІАТЮРИ

КОСА

Жили були дід та баба. Жили і досі живуть. Діда звали Миколою, а бабу — Софією. У баби за плечима 83 роки і довга коса. Якщо косу розпустити, то вона пливе водопадом. Стара давно хотіла відрізати її — одна морока, але в діда є контраргумент: «Я з-за цієї коси тебе полюбив».

Суботній вечір. Світиться телевизор. Микола — на дивані, Софія — на стільці, а з голови течуть, розбігаються, сохнуть по всьому ліжку коси, помиті і розчесані дідом.

ХІРОМАНТІЯ ОБЛИЧ

Був у справі поруч з лікарнею Ющенка і вирішив туди зазирнути — цікаво, чим мене свого часу лякали люди від влади?

Придивився до пацієнтів цього закладу і здалося мені, що душі в молодих схожі на викривлене дзеркало, а в старших — на дзеркало з безліччю тріщин. Чому спало на думку, що, буваючи пригніченим дрібницями повсякдення, підсвідомо зазираю в одне з таких дзеркал. Вертаю до трамвайної зупинки. Над кронами столітніх дерев плывуть хмаринки. По парку гуляє прохолодний вітер. Внизу, за цвинтарем, виблискують старі стіни Буга. На глинистій стежці з калюжками небесної синяви мене перепиняє пес. Леститься.

Як добре мати змогу нагодувати собаку, погладити його, а якщо ти ще й людяним потрібен, то вважай себе за щасливого.

ЗУСТРІЧ У ПОЛІ

Пізня осінь. На полях пуста. Ранкове повітря, як скло, прозоре й холодне. Замерзле болото на дорозі — барельєф з відбитків копир, ратиць, чобіт, коліс...

Ноги бадьоро міряють цю дорогу і вона поволі плине до обрію. Сонце ледь гріє, бур'яни струшують з себе іней. Скидаю сорочку — хай тіло насолоджується останнім теплом осені. Звідкілясь назустріч — «бобик».

Зупинився, відчинились дверця. Вистромилися пологва і плечі з зіркатими паралелепіпедами з двох боків.

— Чому ідеш без сорочки? Соромно! Напевне, і діти є?

— І внуки теж, — розгубився я від несподіванки, але очі втрапили на його зелений галстук і язик став зухвалим. — Забув дома галстука, а без нього сорочки не ношу. У мене — принципи!

— Що з ним розмовляти — завезти, туди потрібно і все, — почувся голос з-під тента.

— Та ну його. У нас нема часу. Поїхали! — озвався і третій, невидимий для мене пасажир.

Капітан ще раз зміряв мене гострими очима і дверця та люто клацнули. Узик покотив далі, перевалюючись на нерівностях, як тлуста баба. А я зостався стояти серед поля, забувши, куди і навіщо йду.

Степан ЛІСОВИЙ.

Вінницький політехнічний інститут Інститут кібернетики АН України ім. В. М. Глушкова

проводять з 25 по 28 жовтня 1993 року в м. Вінниці другу науково-технічну конференцію країн СНД

«КОНТРОЛЬ І УПРАВЛІННЯ В ТЕХНІЧНИХ СИСТЕМАХ» (КУТС-93) З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ.

Конференція здійснюватиме роботу за такими напрямками:

- математичне моделювання і оптимізація систем контролю та управління;
- автоматизація проектування систем контролю та управління;
- влаштування вимірів та контролю параметрів технологічних процесів;
- системи контролю та управління в техніці і енергетиці.

За матеріалами конференції передбачається видати збірник праць.

ОГОЛОШЕННЯ Шановні студенти!

В зв'язку з тим, що різко зменшилось надходження літератури з видавничих джерел, а також з тим, що багато книг губиться в процесі користування, просимо випускників і всіх бажаючих дарувати нам навчальну літературу, щоб таким способом трохи поповнювати бібліотечний фонд.

БІБЛІОТЕКА.